

Ernst Hansens prædiken 3. søndag efter helligtrekonger

Taler

Ernst Hansen
Præst

Dato

23. januar 1944

Sted

Vor Frue Kirke, Odense

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 17, vers 5-10 (Svaret paa Bøn om mere Tro)

- 1 Her faar vi Troen stillet frem som en helt urimelig, ja umulig Ting, som noget, der ligger langt ud over Menneskets Evne og Mulighed, en Tro, hvoraf blot den mindste Smule vilde være nok til at faa et Træ eller et Bjerg til at flytte sig og plante sig i Havet. – Eller tør nogen paastaa, at han har præsteret eller kan
- 5 præstere en saadan Tro? – Man gaar hen ad Vejen, men et Træ staar, hvor man vil gaa frem; eller et Bjerg spærrer al videre Fremgang og Udsigt, maaske et Bjerg af Bekymringer eller Lidelse eller Ulykke, som truer, og som synes umuligt at komme over. Hvem har vel saa et saadant Troens Mod, at han befaler det at flytte sig? Eller hvem har Magt til at faa det til at parere Ordre, saa den
- 10 spærrende Stamme flytter sig, og Bjerget jævner sig ud? Hvem kan vel svinge sig op til en saadan Tro? Er det dette, der stilles hen til os som en Opgave, vi har at løse, saa er det umuligt, saa er det et Maal, som er over Evne.

- Det er jo ellers trist nok. For det vilde jo være en stor og herlig Ting med en
- 15 saadan Tro, saare tillokkende for os Mennesker. Tænk, om man saadan kunde mestre Begivenhederne, kunde flytte alle Hindringer, som taarner sig op for en eller stille Storm og Bølge. Saa kunde man da altid føle sig tryk, altid være Situationens Herre, altid ovenpaa – paa en vis Maade usaarlig – ja uovervindelig. – Og nu er dette vel ikke blot, hvad mange Mennesker kunde
- 20 ønske sig men det er ogsaa saadan, mange Mennesker forestiller sig dette at være en sand og ret kristen: Det er en, der aldrig rigtig kan knækkes, ikke lader sig slaa ned, men altid har en Overmagt i Baghaanden. En ret kristen, – mener man – maa aldrig vise sig ringe, aldrig blive svag, aldrig raadløs endsige haabløs, men altid vide Vej frem, altid være Situationens Herre. – Men naar vi saa læser videre
- 25 i vor Tekst her, saa møder vi unægtelig et andet Billede af, hvad der er Jesu Discipels Plads og af, hvordan hans Stilling er. Der er det ikke Disciplen, den

kristne, Men- nesket, der er Herre og Midtpunkt, der er stærkt og kan raade og magte sin Skæbne. Der møder vi et Billede af den kristne, af Mennesket som den, der er uskikket til at sidde til Bords – med al Verdens Herligheder bredt ud for sig, saa han blot kan tage for sig af Retterne. Det er ikke et Billede af den, for
30 hvis Skyld alt andet er, og hvis mindste Vink alt dette andet lyster - enten det saa er Bjerg eller Bølge. Ja, sommetider havde man tilmed den Forestilling, at Gud selv egentlig var til for den kristnes Skyld, for at være til Hjælp og Tjeneste for Mennesket i dets timelige og evige Trang og Behov. – Nej, det er netop alle
35 Forestillinger og Indbildninger af den Art, Ordene her vil gøre en Ende paa: denne Menneskets Indbildning om at være skabt og egnet til Himmelen. – Det er denne Indbildning om at være Herremenneske, der trives ikke blot som en tilsyneladende ret uskyldig Selvovervurdering, men som har besat meget Folk og derved er Oprindelsen til megen Ulykke og Nød: for i denne Selvovervurdering
40 tiltror man sig Ret til at skalte og valte med alt andet skabt – tror, at alt det skabte – ogsaa andre Mennesker – kun er til for Herremenneskenes Skyld og skal tjene som villige Midler og Redskaber for dem. I denne overmodige Tro er det, at man saadan kan give sig til at rydde baade Træer og Bjerge og Mennesker af Vejen for uhindret at kunne tvinge sin Vej og Vilje igennem. – I Jesu Ord her
45 møder der os unægtelig et andet Billede af Mennesket og dets Plads i Skabelsens Orden og efter Guds Bestemmelse, – en Guds Bestemmelse, som vel at mærke ikke bare gælder særlig kristne og troende, men som taler om, hvad hvert Menneske er bestemt til. – Her er Mennesket ikke Herre og Midtpunkt, men Tjener – ja, Slave, naar det skal gengives helt rigtigt. Saa er Disciplene, de
50 kristne, ja Menneskene i det hele taget, bare Menne- sker, der har at gøre, hvad der bliver sagt, har at passe, hvad de bliver sat til at gaa den Vej, man faar anvist af Gud Skridt for Skridt, – uden at bekymre sig for, hvor den fører hen, uden at spekulere paa, hvad der bliver af en selv. For det er ikke Slaven, men den, han er sat til at tjene, der er Midtpunkt og Maal. Slaven er kun til for hans Skyld og har
55 kun at give Agt paa, at Tjenesten bliver ret udført. Saa er det da ikke en selv, der skal blive Midtpunkt for Opmærksomheden, om man nu har oparbejdet den fornødne Godhed eller Tro i sig. Nej, Ordene her vil netop den Selvoptagethed til Livs, denne Arbejden paa sin egen Personlighed, som ellers saa ofte tilstræbes fra kristelig og fra verdslig-idealistisk Side, men som i sit Væsen er baade
60 umenneskelig og ukristelig. I Stedet er vi bundet til og forpligtet paa Guds Kald og Krav i Øjeblikket nu. Og det er ikke en Tjeneste for Himlen, men paa Jorden, ikke en Tjeneste, der bestaar i aandelige Fromhedspræstationer, men i at tjene en anden i hans Fornødenheder. Derfor har han givet os vor Næste og vort Medmenneske som den, vi skal tjene.

Saaledes bindes vi af Ordet til Mennesker paa Jorden, mens Selvforbedringens og Personlighedsudviklingens Vej gør os fremmede for og fjerner os fra det menneskelige Fællesskab. Men unyttige Tjenere er vi ogsaa i den Tjeneste for
70 Mennesker. Vi skal ikke i den Tjeneste mene at vinde os Menneskers Taknemmelighed og Gengæld, Guds Velbehag eller en Plads i Himlen – nej, for med saadan Tjeneste gør vi kun, hvad vi er pligtige og skyldige at gøre – har intet at tjene eller fortjene derved. I den Stilling er der for os ingen Grund til at spørge efter, hvad vi har eller faar ud af det, men kun til at lade os binde til Øjeblikket,
75 ja men vi lader os i Stedet binde til Fortiden – og dens Bjerg af Skyld eller af indbildte Bedrifter – eller lader os binde af Fremtiden og dens Bjerg af Bekymringer eller Forhaabninger, vi selv drømmer os til. Men Ordet vil give os at gaa op i Øjeblikket nu, i dets Kald og Krav og Gave – uden Angst for Fremtiden, som Gud dog skaber.

80

Saaledes vil Ordet skabe og skænke os Troen, der flytter Bjerget, jævner Bjerget - ved at vi tager Skridt for Skridt uden at se os tilbage eller frem. Men det er vor Synd, at vi vil ikke lade os sige eller sætte paa Plads af Ordet, Ordet, som vil give os at forvente det umulige — af Gud.

85

Kilde

Ernst Hansen. Prædikener i Folkekirken. Tidehvervs Forlag, København 1945

Kildetype

Dokumentation i bogværk

90

Tags

3. søndag efter helligtrekonger, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ernst-hansens-praediken-3-sondag-efter-helligtrekonger-1944>

95

100